

Recensent: Inge van Strien

Joyce Huis 'De weg door ellende' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2012.
ISBN: 9789048424252 Zie ook: www.freemusketeers.nl (Anorexia Nervosa/Eetproblemen/ED/1)

Soort boek / ziekte / stijl: Dit boek is een autobiografie over het leven van Joyce Huis. Het boek begint met het overlijden van de vader van Joyce als zij negen jaar is. Onder andere hierdoor ontwikkelde Joyce de eetstoornis Anorexia Nervosa. Wat het betekent om deze ziekte te hebben, beschrijft Joyce in dit boek.

Over de schrijver: Joyce Huis (1994) komt uit Maassluis en heeft een moeder en oudere tweelingbroers. Haar vader is overleden toen Joyce negen jaar was. Tijdens haar middelbare schooltijd ontwikkelde Joyce de ziekte Anorexia Nervosa. Desondanks heeft ze in 2011 haar HAVO-diploma behaald.

Korte beschrijving: Als Joyce negen jaar is overlijdt haar vader aan een leverziekte. Dit heeft uiteraard grote impact op Joyce, haar moeder en broers. Joyce was een echt vaderskind en kan zijn overlijden maar moeilijk verwerken. Dit is een van de factoren die ertoe leidt dat Joyce de ziekte Anorexia Nervosa ontwikkelt. Als Joyce in de tweede klas van de middelbare school zit wordt ze voor het eerst opgenomen in een kliniek in Rotterdam. Na ruim 4 maanden mag ze weer naar huis, maar helaas gaat het daar niet goed met Joyce, zowel lichamelijk als mentaal niet. Zelf weet ze dit ook en na 7 maanden besluit ze weer terug te gaan naar de kliniek. Na weer een verblijf van 4 maanden keert ze weer huiswaarts en dit keer gaat ze verder met ambulante hulp. Want ondanks dat ze een aantal kilo's is aangekomen in de kliniek blijft de chaos in haar hoofd voortduren.

Vanaf de periode van de ziekte van haar vader tot aan haar 17e jaar heeft Joyce een dagboek en een blog bijgehouden. Dit boek heeft Joyce geschreven aan de hand van deze documenten. Door middel van dit boek wil Joyce laten zien wat voor een ernstige psychische ziekte Anorexia is en hoe moeilijk de strijd tegen een eetziekte is.

Wat viel op: Dit is een indrukwekkend verhaal dat je iets meer inzicht geeft in de ziekte Anorexia Nervosa. Omdat Joyce voor dit boek haar dagboeken en blogs heeft gebruikt krijg je een kijkje in haar gedachtenwereld en lees je over haar ups en vele downs. Door dit boek leer je dat een eetstoornis niet simpelweg genezen kan worden door weer gezond te gaan eten, maar dat het gaat over de achterliggende problemen, de eigenwaarde, de gevoelens en het hebben van controle. Omdat Joyce haar autobiografisch verhaal laat beginnen als ze pas negen jaar is, lees je ook over het ontstaan van Anorexia Nervosa. Daarnaast laat het boek zien dat de er veel tekortkomingen zijn in de hulpverlening voor anorexiapatiënten. Bij Joyce zie je dat ze vaak switcht van hulpverlening. Ten slotte zijn er een aantal zelfgeschreven gedichten in het boek opgenomen en deze zijn aangrijpend om te lezen en knap gedicht.

Citaten: Pag. 37. "Op zondag 6 januari 2008 schreef ik huilend en wanhopig een brief - één van de vele brieven - aan mama, waarin ik een noodkreet achterliet: 'ps. Help me, anders ben ik er straks niet meer.' Voor mama was dit het signaal om echt actie te gaan ondernemen, want ze wist dat ik gelijk had. De volgende dag belde ze direct de kinderarts, waarna ik werd doorverwezen naar het Riagg in Vlaardingen. Anderhalve week later had ik mijn eerste gesprek, maar die gesprekken leverden niks op. Niks drong meer tot mij door. Ik was al te ver weggezakt in de anorexia, waarvan ik toen net durfde te zeggen dat ik dat had. (...). Uiteindelijk dwong ze (*de therapeute*) mij tot een opname."

Pag. 93. "*Dagboek donderdag 4 september 2008*. (...). De reden waarom ik minder wil eten is dat ik vind dat ik te veel eet. Op school zit ik toch alleen maar en ik heb echt totaal geen honger. Het is nog niet eens zozeer om af te vallen, maar meer om mezelf te straffen. Ik moet weinig eten zodat ik honger heb, want dat heb ik verdiend. Het is gewoon de enige controle die ik in handen heb. Ik vind het ook echt heel moeilijk om wel te eten. Elke keer zegt mijn ziekte dat ik minder moet eten. (...). Ik word er dan ook doodmoe van dat ik mezelf elke keer moet dwingen om te eten, omdat ik voor mam niet terug wil naar de kliniek. Het is weer zo moeilijk. Was er maar iemand die om mij gaf.."

Pag. 244. "*Blog: Aanstaande donderdag 25 juni met ontslag (22 juni 2009)*. (...). Ik heb hier tijdens deze opname zoveel meegemaakt. Het was allemaal veel heftiger dan mijn eerste opname. Ik heb met mezelf nog nooit zo erg in de knoop gezeten en die knoop is ook nog lang niet door. Het echte gevecht gaat nu eigenlijk pas beginnen, want thuis heb ik alle vrijheid en ik kan doen en laten wat ik wil. De anorexia heeft dus meer kans om meer sterker te worden. De anorexia is zeker nog niet weg en dat zal nog wel heel lang gaan duren, maar ik ga wel mijn best doen. Het zal met vallen en opstaan gaan. Het gekke is dat ik hier precies vier maanden heb gezeten. Ik kwam hier 25 februari en ik ga op 25 juni weg. Vier maanden in mijn leven die ik nooit meer zal vergeten."

Pag 303. "*Blog: Eén jaar thuis (25 juni 2010)*. (...). Het gaat bij mij niet om eten. Eten is mijn middel, mijn middel om ergens controle over te hebben. Maar eten is niet de kern van het probleem. Wat het probleem wel is, weet ik zelf ook niet, omdat het allemaal zo in elkaar verward zit. Maar ik weet wel dat het probleem veel te maken heeft met mijn gevoel voor eigenwaarde. Eigenlijk heb ik die niet. Ik kan wel zeggen dat er dit jaar veel gebeurd is. Ondanks dat ik al veel wist over anorexia, heb ik dit jaar nog veel geleerd. Dat zal ik de komende weken, maanden en misschien jaren ook nog wel doen. Het belangrijkste wat ik dit jaar dan toch wel geleerd heb of waar ik zelf achtergekomen ben en wat ik soms ook wel een heel klein beetje gevoeld heb, is dat je zelf echt moet willen om beter te worden. Ik kan wel naar een kliniek gaan en mezelf vol laten proppen, maar dat helpt niet. Ik moet het zelf doen, ik moet er zelf voor gaan, ik moet het zelf willen. En dan uiteindelijk moet dat 'moeten' ook maar eens uit mijn woordenboek."

Recensies / extra's:

In een tweetal regionale kranten is een artikel verschenen om het boek aan te kondigen. <http://www.wos.nl/nieuws/item/20120308-maasdijkse-joyce-schrijft-boek-over-anorexia/> en <http://www.deweekkrant.nl/pages.php?page=2182840>

Op de volgende site staat een recensie over het boek: http://www.bruna.nl/is-bin/INTERSHOP.enfinity/WFS/Bruna-B2C-Site/nl_NL/-/EUR/ViewFas-Detail?fh_Params=fh_secondid%3D9789048424252&PartnerUUID=CHbAqAHBI_sAAAEUF4YV5Kt &utm_source=beslist&utm_medium=prijsvergelijker&utm_campaign=beslist

(...) Joyce was onzeker, had een negatief zelfbeeld en wilde alles onder controle houden. Duidelijk wordt in dagboek- of blogvorm de neerwaartse spiraal beschreven waar Joyce in terechtkwam en de onmacht van haar en haar omgeving (familie, vrienden en hulpverleners) om die te doorbreken. (...).

In het boek schrijft Joyce diverse keren over opnames die er van haar worden gemaakt voor een documentaire. Deze documentaire is terug te zien met de volgende link: <http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1124407>. Later volgt er een tweede deel en deze is ook terug te zien: <http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1124399>.